

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: Ústecký kraj, IČO: 708 92 156,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: Ministerstvo financí,
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. MF-9606/2018/1203-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. MF-9606/2018/1203-2, jímž žalovaný změnil platební výměr Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 6. 2014, č. j. RRSZ 11459/2014, tak, že se odvod za porušení rozpočtové kázně snížil z částky 2 763 614 Kč na 429 675 Kč.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě nesouhlasil se závěrem žalovaného, který se týkal se netransparentního hodnocení a posouzení nabídek (ke zjištění č. 2 veřejné zakázky č. 1), že postup zadavatele při hodnocení a posouzení nabídek byl netransparentní, jelikož mohl být podstatně ovlivněn výběr nejvhodnější nabídky. Žalobce nadále setrval na skutečnostech, které uvedl v rámci podaného odvolání včetně toho, že způsob bodování neměl zásadně vliv na výběr nejvhodnější nabídky, neboť vybraný uchazeč měl výrazně nižší nabídkovou cenu než uchazeč na místě druhém. I kdyby žalobce připustil vytýkané pochybení, odvod ve výši 10 % z poskytnuté dotace za toto pochybení, který činí 253 554,525 Kč, je dle žalobce zcela nepřiměřený.
3. Žalobce dále ke zjištění ohledně nesplnění podmínek pro realizaci příslušného typu zadávacího řízení (ke zjištění č. 3 veřejné zakázky č. 2) namítal, že odvod dotace v daném případě odpovídající vyplacené části dotace, která se váže k předmětné veřejné zakázce, ve výši 176 120 Kč, je naprosto nepřiměřený, nezohledňující vliv vytýkaného porušení na dodržení účelu dotace, který byl nulový. Žalovaný se tak řádně nevypořádal se závažností pochybení, jestliže potvrdil odvod ve výši, která pochybení zcela neodpovídá.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. K námitce o netransparentnosti hodnocení a posouzení nabídek setrval na tom, že žalobce netransparentně hodnotil a posuzoval nabídky. Žalovaný zdůraznil, že má z „*Výzvy k podání nabídky ve zjednodušeném podlimitním řízení na plnění veřejné zakázky na služby Aktualizace strategie cestovního ruchu Ústeckého kraje*“ ze dne 30. 7. 2009, č. j. VZ-RR-35/INV/2009, (dále jen „výzva k podání nabídky“) za prokázané, že odvolatel v bodu 6 „Hodnotící kritéria“ výzvy stanovil dílčí hodnotící kritéria, a subkritéria, podle kterých budou nabídky hodnoceny. Podle § 44 odst. 3 písm. f) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 11. 9. 2011 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) musí zadávací dokumentace obsahovat způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií, tzn. přesnou specifikaci hodnotících kritérií, včetně podrobného popisu způsobu a metody hodnocení nabídek dle těchto kritérií a to z důvodu, že dílčí hodnotící kritérium nemusí být vždy dostatečně určitým vodítkem pro dodavatele při zpracování nabídek. Proto je vhodné v zájmu zvýšení transparentnosti zadávacího řízení stanovit, jaké parametry z nabídek uchazečů budou předmětem hodnocení a jakým způsobem bude hodnocení provedeno. Zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že zákon o veřejných zakázkách nestanoví jednotnou metodu hodnocení nabídek, musí být způsob hodnocení nabídek popsán v zadávací dokumentaci natolik přesně a srozumitelně, aby si dodavatelé vytvořili jasnou představu, jak se budou jejich nabídky hodnotit, a aby se mohli na počátku svých úvah i kvalifikovaně rozhodnout o své účasti v daném zadávacím řízení. Ve výzvě je pouze uvedena váha dílčího hodnotícího kritéria a váhy subkritérií. Ze „*Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek č. 2*“ (dále jen „zpráva o hodnocení“) ze dne 4. 9. 2009 vyplývá jen bodové hodnocení bez uvedení řádného odůvodnění výsledného hodnocení splnění kvalitativních kritérií, které ovlivnilo počet přidělených bodů jednotlivým uchazečům. Z uvedeného lze dle žalovaného dovodit, že přidělování bodů bylo závislé jen na počtu účastníků, přičemž nereflektovalo kvalitu nabídek. Jako nesprávnou označil žalovaný samotnou metodu přidělování bodových ohodnocení v rámci jednotlivých dílčích podkritérií. Zdůraznil, že tato metoda přidělování bodů nebyla uvedena ve výzvě, a tudíž nebyla uchazečům známá. Žalovaný považoval postup žalobce za netransparentní podle § 6 zákona o veřejných zakázkách.
5. Dále žalovaný k námitce týkající se nesplnění podmínek pro realizaci příslušného typu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zadávacího řízení uvedl, že žalobce ve svém odvolání neuplatnil námitku vůči části platebního výměru správce daně obsahující zjištění č. 3 – veřejná zakázka č. 2 - Nesplnění podmínek pro realizaci příslušného typu zadávacího řízení (ev. č. 155412/2008), administrativní pochybení v souvislosti se stanovením podmínek smlouvy o dílo. Zdůraznil, že i přes neuplatnění námitek se v rámci odvolacího řízení z moci úřední zabýval i tímto zjištěním. Žalovaný ze spisu zjistil, že žalobce v rámci zjednodušeného podlimitního řízení na veřejnou zakázku zpracování žádosti na projekt „Aktualizace strategie rozvoje cestovního ruchu v Ústeckém kraji“ postupoval podle čl. 13.2. - Postup pro zadávání zakázek malého rozsahu 2. kategorie „Závazných postupů pro zadávání zakázek ze zdrojů EU nespádajících pod aplikaci ZVZ.“ Žalobce oslovil žádostí o vypracování závazné nabídky ze dne 22. 9. 2008 tři potenciální uchazeče, kterými byli: Mgr. P. L., SPF Group v.o.s., a CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o. Žalovaný poukázal na to, že z dokumentů obsažených v obchodním rejstříku zjistil, že společnost CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., byla založena jediným zakladatelem V. Č., přičemž tato společnost byla podle výpisu z obchodního rejstříku zapsána až dne 15. 1. 2009. Dále žalovaný zjistil, že v Českých Budějovicích neexistovala a neexistuje ulice s názvem „X“, jak je uvedeno na žádosti o vypracování závazné nabídky ze dne 22. 9. 2008, adresované společnosti CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o. Žalovaný poznamenal, že dne 5. 1. 2009 uzavřel žalobce smlouvu o dílo, kde je jako zhotovitel uveden V. Č., Ekonomické a organizační poradenství, zastoupený panem V. Č., jednatelem, i když v době uzavření smlouvy o dílo neexistovala společnost V. Č., Ekonomické a organizační poradenství, a pan V. Č., IČO: X, podnikal výhradně na základě živnostenského listu ev. č. „X“, vydaného dne 19. 4. 1999. Tomu odpovídá i razítko na smlouvě o dílo, kde je uvedeno „*diplomovaný ekonom V. Č., ekonomické poradenství, IČO: X, X, X.*“ Žalovaný měl z výše uvedeného za prokázané, že v době, kdy žalobce zaslal společnosti CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., žádost o vypracování závazné nabídky, datovanou 22. 9. 2008, tato společnost ještě nebyla založena. Stejně tak nebyla společnost CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., založena v době, kdy byla mezi žalobcem a V. Č., fyzickou osobou vykovávající činnost na základě živnostenského listu, uzavřena smlouva o dílo. V rámci zadávacího řízení tedy byli osloveni pouze dva potenciálně vhodní uchazeči (Mgr. P. L. a SPF Group, v.o.s.). Tím se žalobce dopustil porušení čl. I odst. 4 a čl. XI. odst. 1 smlouvy o dotaci, neboť podle přílohy 5 příručky pro žadatele Pokyny pro zadávání veřejných zakázek „*žadavatel písemně vyzve k předložení nabídek nejméně tři dodavatele, pokud takový počet dodavatelů na českém trhu působí.*“ Peněžní vyjádření identifikovaného porušení smlouvy o dotaci činí 176 120 Kč (tzn. vyplacená část dotace, která se váže k předmětné k předmětné zakázce).

Doplnění žaloby

6. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 26. 6. 2020 konstatoval, že výzvou ze dne 22. 9. 2008 k podání nabídky ve výběrovém řízení nebyla ve skutečnosti oslovena obchodní společnost, ale fyzická osoba, podnikatel, který se prezentoval jako podnikající osoba pod názvem CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING. Při své prezentaci tento podnikatel – fyzická osoba tedy sice použil odlišné obchodní jméno od svého skutečného obchodního jména dle evidence živnostenského rejstříku, avšak v žádném případě nevystupoval jako společnost s ručením omezeným, jak toto uvádí ve svých rozhodnutích správní orgány. Dle názoru žalobce pracovníci správce daně tento název, který použil ve své nabídce podnikatel V. Č., zřejmě omylem přiřadili k názvu společnosti CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., která byla zapsána do obchodního rejstříku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

až několik měsíců poté, co toto výběrové řízení proběhlo a zúčastnila se jiného výběrového řízení v rámci projektu v červenci 2009 (poskytnutí komplexních poradenských služeb projektu aktualizovaná „Aktualizace strategie cestovního ruchu“), tedy v době, kdy již byla zapsaná do obchodního rejstříku. Taktéž samotná smlouva byla uzavřena s V. Č. Pokud výzva k podání nabídky nebyla adresována obchodní společnosti a byla pouze takto oslovena fyzická osoba jako podnikatel, pak nedošlo v žádném případě k pochybení v zadávacím řízení.

Vyjádření žalovaného k doplnění žaloby

7. Žalovaný zopakoval, že společnost CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., vznikla až dne 15. 1. 2009, tj. 4 měsíce po zaslání nabídky žalobce. Tato společnost byla podle výpisu z obchodního rejstříku zapsána dne 15. 1. 2009 a jejím jediným jednatelem byl v době založení V. Č. Pro úplnost žalovaný opětovně poukázal na to, že výše uvedená společnost nikdy sídlo na adrese „X“, neměla a ani mít nemohla, jelikož tato ulice neexistuje. Vzhledem k tomu, že v odvolacím spisu nebyla obsažena doručenka závazné nabídky žalobce ze dne 22. 9. 2008, nelze podle žalovaného prokázat, komu a zda vůbec byla nabídka ve skutečnosti doručena. Žalovaný byl toho názoru, že žalobce neprokázal, že žádost o vypracování závazné nabídky byla skutečně adresována (a doručena) V. Č. jako podnikající fyzické osobě. Naopak žalovaný má z odvolacího spisu za bezpečně prokázané, že V. Č. zaslal žalobci svou nabídku, v níž odkazoval na poskytování služeb společnosti CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., od roku 2004. Žalovaný měl dále z odvolacího spisu za doložené, že dne 5. 1. 2009 žalobce uzavřel smlouvu o dílo, v níž je jako zhotovitel uveden pan V. Č., společnost V. Č., Ekonomické a organizační poradenství, zastoupená jednatelem V. Č., i když v době uzavření smlouvy o dílo výše uvedená společnost neexistovala. Dle žalovaného bylo ze shora uvedeného zcela zřejmé, že V. Č. podnikal výhradně na základě živnostenského oprávnění vydaného dne 19. 4. 1999. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považoval žalovaný doplnění žaloby jako ryze účelové a žalobcovo tvrzení v něm uvedené za neprokázané a nepodložené.

Ústní jednání

8. Pověřený pracovník žalobce při jednání soudu konaném dne 25. 8. 2021 setrval na dosavadním stanovisku, že zjištěná pochybení nebyla tak závažná, aby odůvodňovala výši odvodu. Zdůraznil, že žalovaný nijak neodůvodnil, proč by realizované plnění nebylo použitelné v rámci realizovaného projektu. Konstatoval, že žalovaným nebyl zohledněn vliv pochybení na využití dotace. Uložený odvod je tedy dle jeho názoru zcela nepřiměřený.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání soudu navrhla zamítnutí žaloby. Trvala na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť výběrové řízení, které vyhlásil a prováděl žalobce, bylo netransparentní. Stejně tak výše sankce je přiměřená zjištěným pochybením. Uvedla, že uložená sankce je přiměřená a žalovaný ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil výši uloženého odvodu.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

11. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tedy v projednávané věci do 9. 7. 2018, tj. nejbližší následující pracovní den po sobotě 7. 7. 2018, na který by jinak konec lhůty pro podání žaloby připadl, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 5. 2018. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl v doplnění žaloby ze dne 26. 6. 2020, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou žalobce, že výzvou ze dne 22. 9. 2008 k podání nabídky ve výběrovém řízení nebyla ve skutečnosti oslovena obchodní společnost, ale fyzická osoba, podnikatel, který se prezentoval jako podnikající osoba pod názvem CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING a že pokud výzva k podání nabídky nebyla adresována obchodní společnosti a byla pouze takto oslovena fyzická osoba jako podnikatel, pak nedošlo v žádném případě k pochybení v zadávacím řízení. Soud dále pro úplnost podotýká, že žalobce ve vztahu ke zjištění týkající se toho, že dle správních orgánů vyzval k podání nabídky neexistující společnost CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, s.r.o., v žalobě namítal toliko nepřiměřenost uloženého odvodu za dané pochybení. Tato v žalobě včas uplatněná námitka o nepřiměřenosti uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně je obsahově zcela odlišná od námítky obsažené v doplnění žaloby ze dne 26. 6. 2020 spočívající v tom, že žalobce oslovil podnikající fyzickou osobu pod názvem CASSIA DEVELOPMENT & CONSULTING, a nikoli obchodní společnost stejného obchodního názvu. Námitku uvedenou v doplnění žaloby tak nelze hodnotit jako rozhojnění včas uplatněného žalobního bodu stran nepřiměřenosti uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že mezi žalobcem a správcem daně byla dne 24. 9. 2009 uzavřena „Smlouva č. CZ.1.09/4.3.00/18.00417 o poskytnutí dotace z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad“, ve znění dodatku č. 1 ze dne 11. 9. 2014, na projekt s názvem „Aktualizace strategie rozvoje cestovního ruchu v Ústeckém kraji, registrační číslo projektu: CZ.1.09/4.3.00/18.00417, prioritní osa: 9.4 Udržitelný rozvoj cestovního ruchu, oblast podpory: 9.4.3 Podpora marketingu a tvorby a rozvoje produktů ČR.“ Podle čl. V odst. 1 předmětné smlouvy se dotace poskytuje ve výši 92,5 % celkových způsobilých výdajů projektu, maximálně však v celkové výši 2 960 000 Kč. V čl. XI odst. 1 smlouvy o dotaci je uvedeno, že příjemce je povinen při realizaci projektu postupovat Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o veřejných zakázkách, je-li zadavatelem podle tohoto zákona a v souladu s Pokyny pro zadávání veřejných zakázek, pokud se na něj zákon o veřejných zakázkách nevztahuje nebo jde o zakázky malého rozsahu podle § 13 odst. 3 tohoto zákona. Soud dále ze správního spisu zjistil, že ve dnech 13. 5. 2013 až 18. 6. 2013 proběhl audit operace, který byl proveden Ministerstvem financí; o auditu byla vyhotovena Zpráva o auditu operace ze dne 5. 11. 2013, č. j. MF-56377/2013/52, která obsahuje následující zjištění:

1. Nenaplnění plánované hodnoty monitorovacího indikátoru podle čl. II písm. j) smlouvy o dotaci, peněžní hodnocení 2 987 690 Kč,
 2. veřejná zakázka č. 1 - Netransparentní hodnocení a posouzení nabídek a neoprávněná změna podmínek smlouvy o dílo na veřejnou zakázku č. VZ-RR-35/INV/2009, finanční dopad je obsažen ve zjištění č. 1,
 3. veřejná zakázka č. 2 - Nesplnění podmínek pro realizaci příslušného typu zadávacího řízení (ev. č. 155412/2008), administrativní pochybení v souvislosti se stanovením podmínek smlouvy o dílo, finanční dopad je obsažen ve zjištění č. 1.
14. Na základě zprávy o auditu správce daně vydal rozhodnutí, kterým žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 763 614 Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, přičemž odvod za porušení rozpočtové kázně snížil z částky 2 763 614 Kč na částku 429 675 Kč.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, v níž konstatoval, že způsob bodování neměl zásadně vliv na výběr nejvhodnější nabídky, neboť vybraný uchazeč měl výrazně nižší nabídkovou cenu než uchazeč na místě druhém.
16. Soud k této námitce žalobce předně podotýká, že ke smyslu a povaze zákona o veřejných zakázkách se v řadě svých rozhodnutí vyjádřil Nejvyšší správní soud, který například již v rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008-81, dovodil, že účelem zákona a zadávání veřejných zakázek je zabezpečit transparentní a regulérní hospodářskou soutěž o předmět veřejné zakázky, tedy volnou a efektivní soutěž dodavatelů o zakázky, a tím také dosáhnout hospodárného nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů, neboť zadavatelé většinou neohospodáří s vlastními finančními zdroji, a nemají tedy v obecné rovině žádnou motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tak nutno zajistit, aby prostředky z veřejných rozpočtů byly čerpány řádně a efektivně, a to na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoli druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční či politické. Konkurence v dané oblasti nutí uchazeče o veřejné zakázky, aby (stejně jako v každém jiném obchodněprávním vztahu) nabídli kvalitní výrobky či výkony za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a aby při něm byly dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o veřejné zakázky. Smyslem zásady transparentnosti je tak dosažení toho, aby průběh veřejné zakázky byl zcela zřetelný a do jisté míry předvídatelný. Pouze při splnění této premisy je možné následně přistoupit k veřejné kontrole veřejných zakázek. Nezbytnost transparentního řízení vyplývá také z prevence před potenciálním korupčním jednáním a před případnými dohodami, které by mohly narušovat volnou soutěž mezi dodavateli. Princip transparentnosti se tak promítá do celého průběhu řízení o veřejné zakázce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Soud poukazuje na to, že ve výzvě k podání nabídky, která je součástí správního spisu, žalobce v bodu 6 „Hodnotící kritéria“ stanovil základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky a dále dílčí hodnotící kritéria (Nabídková cena s váhou kritéria 50 % a kvalita navrženého plánu realizace s váhou kritéria 50 %) a pro dílčí hodnotící kritérium kvalita navrženého plánu realizace určil subkritéria - vzorový plán dodavatele (váha 40 %), návrh přístupu a metod realizace zakázky (váha 40 %) a návrh způsobu komunikace se zadavatelem (váha 20 %). Způsob a metoda hodnocení nabídek není ve výzvě vůbec obsažena. Soud dále zdůrazňuje, že obsahem správního spisu není další zadávací dokumentace a žalobce na její existenci ani nepoukazoval.
18. Dle § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel. Dle § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách musí zadávací dokumentace obsahovat alespoň způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií.
19. Dle § 6 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
20. Na tomto místě soud doplňuje, že v souvislosti se zásadou transparentnosti Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, a ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, vyslovil závěry, že zásada transparentnosti je porušena tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Význam zásady transparentnosti v první řadě směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon přitom tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli.
21. Soud konstatuje, že způsob hodnocení nabídek podle jednotlivých hodnotících kritérií je podle § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách obligatorní náležitostí zadávací dokumentace, které je základním podkladem pro zpracování nabídek, jakož i pro jejich následné posouzení a hodnocení. Proto je potřeba klást na určení hodnotících kritérií značný důraz. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008-222, uvedl, že „*zadávací dokumentace musí být jednoznačná, jelikož musí být zcela patrná, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky „soutěžit“.* Rovněž jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předal v zadávacích podmínkách. Nemůže tedy obstát taková zadávací dokumentace, z níž požadavky na zpracování nabídky a následně hodnotící kritéria nejsou zcela srozumitelná a jednoznačná, tj. pokud objektivně připouští rozdílný výklad a vzniká tak interpretační nejistota.“ V této souvislosti lze zmínit například i rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. 5. 2012, Evropská komise proti Nizozemskému království, C 368/10, bod 87, podle kterého „*dodržování zásad rovnosti, nediskriminace a transparentnosti vyžaduje, aby kritéria pro zadání zakázky byla*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

objektivní, což zajišťuje, aby srovnání a vyhodnocení nabídek proběhlo objektivním způsobem, a tedy v podmínkách účinné hospodářské soutěže. Tak by tomu nebylo v případě kritérií, která by veřejnému zadavateli poskytovala neomezenou svobodu volby.“

22. Ostatně také odborná komentářová literatura k § 78 zákona o veřejných zakázkách (srov. Podešva, V., Olík, M., Janoušek, M., Stránský, J.: Zákon o veřejných zakázkách. Komentář, Wolters Kluwer: Praha, 2012, komentář k § 78) uvádí: „V případě stanovení základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky je zadavatel povinen určit hodnotící kritéria, mezi nimiž nutně nemusí být přímo nabídková cena, ale její deriváty. Dle novely Zákona cena plnění se musí objevit v hodnotících kritériích, ale ne zcela nezbytně pouze v klasické formě nabídkové ceny za předmět plnění. Ačkoli tento přístup není novelou vyloučen v případě, že takové nastavení nabídkové ceny odpovídá druhu a předmětu zadávané veřejné zakázky. Další dílčí hodnotící kritéria mohou být kvantitativní či kvalitativní povahy a musí být stanovena ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky. Hodnotícími kritérii naopak nemohou být údaje vztahující se k uchazečům o veřejnou zakázku (tedy k osobě uchazeče), neboť tyto parametry jsou zadavatelem přezkoumávány v rámci posuzování splnění kvalifikačních předpokladů pro plnění veřejné zakázky.“

Rozhodne-li se zadavatel použít přímo dílčí kritérium výše nabídkové ceny, je povinen určit, jakým způsobem budou nabídky uchazečů v rámci tohoto kritéria hodnoceny (to platí samozřejmě obdobně i pro jiná hodnotící kritéria). Ne vždy lze zkalkulovat nabídkovou cenu v celkové výši, v některých případech nemusí mít celková nabídková cena vypovídající hodnotu, přičemž tato situace může nastat zejména v případech opakujícího se plnění. Proto je zadavatel povinen zvážit nejvhodnější model hodnocení nabídkové ceny ve fázi přípravy zadání a způsobu hodnocení nabídkové ceny informovat potenciální uchazeče v zadávacích podmínkách (např. u rámcové smlouvy bude v řadě případů jistě vhodnější k hodnocení jednotková cena, popř. vzorec pro výpočet ceny v případě různých druhů financování veřejné zakázky; vždy však s tím, že bude jednoznačně vymezen rozsah (objem) plnění tak, aby uchazeč byl schopen objektivně zpracovat svou nabídku a stanovit výši jednotkové ceny za plnění).

Pokud jde o další hodnotící kritéria, poskytuje Zákon pouze demonstrativní výčet možných dílčích hodnotících kritérií, která lze rozdělit na (i) kritéria číselně vyjádřitelná a (ii) kritéria, která nelze číselně vyjádřit. Při stanovení dílčích hodnotících kritérií je nejpodstatnější, aby respektovala základní zásady transparentnosti a nediskriminace, odpovídala charakteru a složitosti veřejné zakázky a současně umožňovala zadavateli nabídky vyhodnotit. Proto je povinností zadavatele, aby poskytl v zadávacích podmínkách [zadávací dokumentaci - viz § 44 odst. 3 písm. f) Zákona], relevantní, přesné a úplné údaje o způsobu hodnocení nabídek, které by mohli uchazeči zohlednit při rozhodování o své účasti v zadávacím řízení a při následné přípravě svých nabídek; u kvalitativních kritérií musí zadavatel uvést rovněž postup a způsob, jakým budou jednotlivé nabídky hodnoceny (porovnávány).“

23. Za situace, kdy žalobce ve výzvě k podání nabídky stanovil způsob hodnocení nabídek podle jejich ekonomické výhodnosti, bylo v souladu s výše uvedeným jeho povinností také dostatečně vymezit dílčí hodnotící kritéria a způsob hodnocení nabídek podle těchto kritérií tak, aby hodnotící kritéria byla přehledná a umožňovala jednoznačné hodnocení nabídek. V posuzovaném případě žalobce za zadávací dokumentaci zjevně považoval toliko výzvu k podání nabídky, jak plyne z jejího bodu 6, neboť žádný jiný dokument, který by bylo možno vyhodnotit jako zadávací dokumentaci, se ve správním spisu nenachází. Jediná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hodnotící kritéria jsou tedy určena ve výzvě k podání nabídky, a to základní hodnotící kritérium (ekonomická výhodnost nabídky) a dílčí hodnotící kritérium nabídková cena a kvalita navrženého plánu realizace, pro které vymezil žalobce dále subkritéria - vzorový plán dodavatele, návrh přístupu a metod realizace zakázky a návrh způsobu komunikace se zadavatelem. Ve výzvě k podání nabídky je dále toliko uvedeno, že v rámci dílčího hodnotící kritéria kvalita navrženého plánu realizace bude posuzován vzorový návrh poskytování služeb v souladu s touto zadávací dokumentací dle výše vymezených subkritérií. Žádné další odůvodnění základního a dílčího hodnotícího kritéria a jeho subkritérií není ve výzvě k podání nabídky obsaženo.

24. Pokud jde o dílčí hodnotící kritérium nabídková cena, z výzvy k podání nabídky nelze vůbec dovodit, jakým způsobem bude toto dílčí kritérium posuzováno. Žalobce tedy dílčí hodnotící kritérium - nabídkovou cenu nijak nevymezil, a neurčil tudíž, jakým způsobem budou nabídky uchazečů v rámci tohoto kritéria hodnoceny.
25. Rovněž druhé dílčí hodnotící kritérium (kvalita navržené plánu realizace) a jeho subkritéria neobsahují jakýkoliv jejich popis či vymezení. Z výzvy k podání nabídek tedy nelze zjistit, co vše si lze „představit“ pod daným dílčím hodnotícím kritériem a jeho jednotlivými subkritérii a není vymezeno, jaké parametry budou hodnoceny u dílčího kritéria kvalita navrženého plánu realizace a jeho subkritérií, jimiž byly vzorový plán dodavatele, návrh přístupu a metod realizace zakázky a návrh způsobu komunikace se zadavatelem. Uchazeči tak nemohli mít žádnou představu o tom, jaké parametry jsou pro žalobce důležité a jak by měli subkritéria zpracovat, aby co nejlépe vyhovovala parametrům, jež žalobce vymezil.
26. Stejně tak měl následně žalobce přesně vymezit, podle jakého klíče budou přidělovány body v rámci jednotlivých parametrů dílčích hodnotících kritérií a subkritérií. Je přitom zřejmé, že u kritérií, která nejsou kvantifikovatelná, je zcela objektivní poměrování nabídek nemožné, vždy je v takovém případě nezbytný určitý volní aspekt a úvaha hodnotící komise. Hodnotící komise ovšem musí jednotlivé nabídky zhodnotit takovým způsobem, aby byla vyloučena jakákoliv libovůle a aby následně také bylo možné toto hodnocení přezkoumat. Při svém hodnocení tedy musí být komise vedena jasně stanovenými vodítky a u každé jednotlivé nabídky a dílčího kritéria a jeho subkritérií hodnotit stejné oblasti. Uchazečům proto musí být před samotným podáním nabídek dostatečně jasně a konkrétně známo, k jakým otázkám bude zadavatel při posuzování efektivit navržených opatření přihlížet. Žalobce byl proto povinen užít alespoň „minimální požadavky“ pro definování klíče k udělování bodů v rámci parametrů dílčího hodnotícího kritéria či subkritérií, neboť je třeba vždy dostatečně jasně a srozumitelně určit, co dané „minimální požadavky“ představují. Přesným definováním minimálních požadavků zadavatel sdělí uchazečům, jak jeho požadavky splnit, a to alespoň na této hraniční úrovni. To se však v posuzovaném případě nestalo, neboť žalobce ve výzvě k podání nabídky nevymezil žádné parametry dílčích hodnotících kritérií a subkritérií.
27. Soud proto shrnuje, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky nedefinoval ve zjednodušeném podlimitním řízení na plnění veřejné zakázky na služby Aktualizace strategie cestovního ruchu Ústeckého kraje způsob hodnocení nabídek v dílčích hodnotících kritériích ani jím určených subkritériích, a ve svém důsledku tak nedal uchazečům jednoznačnou představu, jakým způsobem budou nabídky v dílčích kritériích

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hodnoceny, a co je tudíž pro žalobce zásadní, a co naopak méně důležité. Lze tedy uzavřít, že zadávací dokumentace neobsahovala žádný objektivní klíč pro přidělování bodů v rámci dílčích hodnotících kritérií (a subkritérií). Pro uchazeče tudíž bylo nemožné si vůbec představit a určit, co bude žalobce v rámci těchto dílčích hodnotících kritérií hodnotit. V důsledku toho nepochybně mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, přičemž postačuje toliko potenciální možnost omezení přístupu jednotlivých uchazečů. Zadávací dokumentace je proto v rozporu s § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách, neboť neobsahuje způsob hodnocení nabídek podle jednotlivých hodnotících kritérií. V tomto ohledu tedy bylo zadávací řízení v rozporu se zásadou transparentnosti upravené v § 6 zákona o veřejných zakázkách.

28. Soud se dále zaměřil na to, jakým způsobem byly hodnoceny nabídky hodnotící komisí v rámci zjednodušeného podlimitního řízení na plnění veřejné zakázky na služby Aktualizace strategie cestovního ruchu Ústeckého kraje. Ve zprávě o hodnocení nabídek ze dne 4. 9. 2009 hodnotící komise v části „Hodnocení nabídek“ uvedla následující způsob hodnocení nabídek: *„Pro hodnocení nabídek použila hodnotící komise bodovací stupnici v rozsahu 0 až 100. Každé jednotlivé nabídce je dle dílčího kritéria přidělena bodová hodnota, která odráží úspěšnost předmětné nabídky v rámci dílčího kritéria. Pro číselně vyjádřitelná kritéria, pro která má nejvhodnější nabídka maximální hodnotu kritéria, například doba záruky, výše smluvní pokuty, získá hodnocená nabídka bodovou hodnotu, která vznikne násobkem 100 a poměru hodnoty nabídky k hodnotě nejvhodnější nabídky. Pro číselně vyjádřitelná kritéria, pro která má nejvhodnější nabídka minimální hodnotu kritéria, například cena nabídky, doba provádění, získá hodnocená nabídka bodovou hodnotu, která vznikne násobkem 100 a poměru hodnoty nejvhodnější nabídky k hodnocené nabídce. Pro kritéria, která nelze vyjádřit číselně, sestaví hodnotící komise pořadí nabídek od nejvhodnější k nejméně vhodné a přiřadí nejvhodnější nabídce 100 bodů a každé následující nabídce přiřadí nižší bodové hodnocení, a to o podíl 100 a počtu účastníků.“*
29. Hodnotící komise pak u dílčího kritéria – nabídková cena včetně DPH přidělila společnosti DHV CR, spol. s r.o., 38,78 bodu (77,57 bodu při váze 50 %) za nabídnutou cenu 3 513 880 Kč a společnosti SPF Group, v.o.s., 50 bodů (100 bodů při váze 50 %) za nabídnutou cenu 2 725 100 Kč. U druhého dílčího kritéria – kvalita navrženého plánu realizace dala hodnotící komise společnosti DHV CR, spol. s r.o., 70 bodů a společnosti SPF Group, v.o.s., 80 bodů. U jednotlivých subkritérií dílčího hodnotícího kritéria kvalita navrženého plánu realizace hodnotící komise přidělila společnosti SPF Group, v.o.s., za vzorový plán postupu dodavatele 20 bodů (50 bodů při váze 40 %), návrh přístupů a metod realizace zakázky 40 bodů (100 bodů při váze 40 %) a návrh způsobů komunikace se zadavatelem 10 bodů (50 bodů při váze 20 %), celkem tedy 70 bodů. U společnosti DHV CR, spol. s r.o., za subkritéria přiřkla hodnotící komise body následovně; za vzorový plán postupu dodavatele 40 bodů (100 bodů při váze 40 %), návrh přístupů a metod realizace zakázky 20 bodů (50 bodů při váze 40 %) a návrh způsobů komunikace se zadavatelem 20 bodů (100 bodů při váze 20 %), celkem tedy 80 bodů. K žádnému bodovému ohodnocení hodnotící komise neuvedla žádné zdůvodnění, podle něhož přidělovala body u jednotlivých dílčích kritérií a subkritérií.
30. Za takové situace soud souhlasí se žalovaným v tom, že ze zprávy o hodnocení nabídek vyplývá jen bodové hodnocení bez uvedení řádného odůvodnění výsledného hodnocení splnění kvalitativních kritérií, které ovlivnilo počet přidělených bodů jednotlivým
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uchazečům. Ve zprávě o hodnocení nabídek je vskutku pouze vágně uvedeno, že „*pro kritéria, která nelze vyjádřit číselně, sestaví hodnotící komise pořadí nabídek od nejvhodnější k méně vhodné a přiřadí nejvhodnější nabídce 100 bodů a každé následující nabídce přiřadí nižší bodové hodnocení, a to podíl 100 a počtu účastníků.*“ Z daného způsobu přidělování bodů hodnotící komisí je evidentní, že nebude hodnocené nabídky přidělováno bodové ohodnocení v poměru k úrovni splnění kritéria hodnocení, nýbrž hodnocená nabídka obdrží bodové ohodnocení sice stanovené v závislosti na úrovni splnění kritéria hodnocení, ale bodové ohodnocení nebude vyjadřovat skutečný poměr splnění kritéria hodnocení, ale difference mezi přidělovanými bodovými hodnotami bude ve všech případech stejná a bude rovna podílu čísla 100 a počtu obdržených nabídek. Způsob přidělování bodového ohodnocení hodnoceným nabídkám ve druhém dílčím hodnotícím kritériu je tedy zcela odlišný od způsobu přidělování bodového ohodnocení v prvním kritériu hodnocení. Navíc lze konstatovat, že tento způsob přidělování bodového ohodnocení může být značně nepřesný, zejména v případě malého počtu hodnocených nabídek, jak tomu bylo i v projednávané věci. Hodnotící komise v daném případě totiž dle stanoveného způsobu hodnocení musela přidělit nabídce, která lepším způsobem splnila subkritéria dílčího hodnotícího kritéria kvalita navrženého plánu realizace, ohodnocení 100 bodů a druhé nabídce automaticky 50 bodů, které pak vynásobí váhou subkritéria, a to bez ohledu na to, nakolik druhá nabídka splnila úroveň daného subkritéria, neboť v daném případě žalobce hodnotil pouze 2 nabídky. Z uvedeného je tak jednoznačné, že přidělování bodů v rámci subkritérií bylo závislé jen na počtu účastníků, přičemž nereflektovalo kvalitu nabídek. Soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že popsané ohodnocení dílčího kritéria - kvalita navrženého plánu realizace a jeho subkritérií je třeba označit za netransparentní podle § 6 zákona o veřejných zakázkách.

31. Soud dále dodává, že hodnotící komise nijak neodůvodnila, jakým způsobem hodnotila jednotlivé nabídky a proč u jednotlivých dílčích kritérií a subkritérií přidělila konkrétní počet bodů u každé nabídky uchazečů. Ze zprávy o hodnocení nabídek tak není vůbec zřejmé, na základě čeho hodnotící komise dospěla k závěru o přiřazení bodů u dílčích kritérií a subkritérií. Soud (a ani správní orgány) tudíž nemohl přezkoumat hodnocení ze strany hodnotící komise. Je tak třeba uzavřít, že hodnotící komise neprovedla hodnocení takovým způsobem, aby byla vyloučena jakákoliv libovůle a aby následně také bylo možné toto hodnocení přezkoumat. I v tomto směru je tak třeba označit postup žalobce za netransparentní, a není tak možné ověřit, zda skutečně byla vybrána nejvhodnější nabídka. Postupem žalobce při zadávání dané veřejné zakázky a při výběru nejvhodnější nabídky tudíž mohlo nepochybně dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Soud též připomíná, že žalobce ve smyslu § 78 zákona o veřejných zakázkách zvolil jako základní kritérium pro zadání veřejné zakázky ekonomickou výhodnost nabídky, nikoli nejnížší nabídkovou cenu. Pro tuto veřejnou zakázku tak nebyla rozhodná toliko nejnížší nabídková cena, ale celková hodnota nabídky ceny k očekávaným vlastnostem plnění veřejné zakázky. Nemůže tak obstát námitka žalobce, že způsob bodování neměl zásadně vliv na výběr nejvhodnější nabídky, neboť vybraný uchazeč měl výrazně nižší nabídkovou cenu než uchazeč na místě druhém, neboť nejnížší nabídková cena nebyla základním hodnotícím kritériem.
32. Poté se soud zabýval námitkami žalobce spočívajícími v nepřiměřenosti stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podle § 22 odst. 5 věty první a čtvrté rozpočtových pravidel při neoprávněném použití peněžních prostředků podle odstavce 2 věty první nebo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle odstavce 2 písm. c) anebo při zadržení peněžních prostředků podle odstavce 3 odpovídá odvod za porušení rozpočtové kázně výši neoprávněně použitých nebo zadržených prostředků. Při stanovení výše odvodu orgán příslušný podle odstavce 7 nebo 9 přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.

33. Soud též podotýká, že k problematice porušení rozpočtové kázně existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se především zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů. Obecné principy a závěry v této judikatuře obsažené jsou však podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v právě projednávané věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, vyslovil, že „... je zřejmý úmysl zákonodárce odvést při porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, tedy i úmysl zohlednit při stanovení výše odvodu tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami.“ K obdobnému případu se shodně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 107/2008-100.
34. Správní orgán je povinen při ukládání sankce za porušení rozpočtové kázně ve formě odvodu zejména zohlednit závažnost konkrétních porušení podmínek poskytnutí dotace, závažnost jednotlivých pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce prostředků státního rozpočtu, posoudit, v jaké fázi k těmto pochybením docházelo a jaké byly dopady těchto pochybení, a vymezit, jaká část dotace byla čerpána bezchybně, a tuto bezchybnou část zhodnotit v rámci proporcionality výše odvodu. K uvedeným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, nebo ze dne 31. 3. 2014, č. j. 2 Afs 49/2013-34.
35. Soud směřem k žalobci připomíná, že žalovaný při správním uvážení o stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v napadeném rozhodnutí zohlednil závažnost konkrétního porušení podmínek poskytnutí dotace, závažnost pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce dotace poskytnuté z rozpočtu poskytovatele a posoudil, jaký byl dopad tohoto pochybení. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že odvod za porušení rozpočtové kázně, stanovený v platebním výměru správce daně ve výši celé poskytnuté dotace, neodpovídá závažnosti porušení rozpočtové kázně, kterého se žalobce dopustil. Žalovaný pak konstatoval, že porušení rozpočtové kázně u zjištění týkajícího se netransparentního hodnocení a posouzení nabídek není s ohledem na počet uchazečů a na to, že se v případě této veřejné zakázky jednalo pouze o jediné porušení, natolik závažné, že by jej opravňovalo k uložení odvodu ve výši poskytnuté dotace. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí z hlediska závažnosti tohoto pochybení a jeho dopadu na realizaci projektu stanovil výši odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši odpovídající 10 % z poskytnuté dotace, která se váže k této veřejné zakázce, a to dle přílohy dodatku č. 1 smlouvy o dotaci „Tabulka finančních oprav“. Jelikož poskytnutá dotace, která se vztahuje k této veřejné zakázce, představovala částku 2 535 545,25 Kč, činilo 10 % z poskytnuté dotaci částku 253 554,525 Kč.
36. Soud považuje výše rekapitulované odůvodnění výše odvodu za zcela dostačující, přičemž je z něj zřejmé, že žalovaný hodnotil závažnost zjištěného pochybení k počtu uchazečů a přihlédl i k tomu, že se jednalo toliko o jedno pochybení v rámci dané veřejné zakázky. Dospěl přitom k závěru, že odpovídající výše odvodu činí 10 % z poskytnuté dotace, což koresponduje též s tabulkou finančních oprav, která je přílohou dodatku č. 1 ke smlouvě o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnutí dotace. Soud tedy shledal výši odvodu za porušení rozpočtové kázně v případě netransparentního hodnocení a posouzení nabídek za přiměřenou zjištěnému pochybení.

37. U druhého zjištění spočívajícího v nesplnění podmínek pro realizaci příslušného typu zadávacího řízení (administrativní pochybení v souvislosti se stanovením podmínek smlouvy) dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro realizaci zadávacího řízení, a proto stanovil výši odvodu v částce 176 120 Kč, tzn. ve výši vyplacené části dotace, která se váže k předmětné zakázce. I toto odůvodnění považuje soud za odpovídající pochybení žalobce ve vztahu k čerpané částce prostředků, neboť žalobce porušil čl. I odst. 4 a čl. XI. odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace a přílohu 5 příručky pro žadatele Pokyny pro zadávání veřejných zakázek, podle nichž „*zadavatel písemně vyzve k předložení nabídek nejméně tři dodavatele, pokud takový počet dodavatelů na českém trhu působí.*“ Žalobce tak dle správních orgánů písemně vyzval toliko dva uchazeče, ačkoli měl oslovit nejméně tři uchazeče, čímž žalobce nesplnil podmínky pro realizaci zadávacího řízení, tedy za daných okolností nemělo být zadávací řízení vůbec realizováno. Soud dále doplňuje, že smlouva o dílo ze dne 5. 1. 2009 byla uzavřena se subjektem (V. Č.), který dle správních orgánů nebyl žalobcem vůbec osloven. Takto závažným pochybením pak i dle přesvědčení soudu lze za odpovídající shledat odvod v celkové výši poskytnutých finančních prostředků, a proto soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že by odvod za porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce byl správními orgány uložen v nepřiměřené výši. Námitky žalobce spočívající v nepřiměřenosti stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně tudíž nejsou důvodné.
38. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích včas uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, přičemž pod úřední činnost žalovaného spadá rovněž cestovné k jednání soudu, nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. srpna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)